

Robert "Robbie" Michaels

54 år, sjukpensionär

"Nu blir det ju mest att man sitter på verandan och dricker öl."

Robbie om sig själv

Man är väl lite av en dagdrivare nu för tiden. Grabben är utflugen, frugan har sina intressen och jag ju jobbar ju inte längre. Det är en rätt skön tillvaro, att bara finnas till. Och sen vi köpte TV:n finns det ju alltid något att göra. Tycker jag har nått alla mål. Skaffat fruga, hus, en välskapt son och jobbat tills jag inte kunde fortsätta längre. Vet inte om man kan begära så mycket mer? Kanske en ny bil. Buicken börjar bli lite gammal, och det stör mig fortfarande att Mel lyckades övertala mig till att köpa en med röd lack, när jag egentligen ville ha grön metallic. Mel jobbar ju nere på bilhandeln, och May (frugan alltså) tyckte att han körde med mig, fick mig att köpa den bara för att de inte hade några andra färger i lager. Men jag sade till henne (May alltså) att så skulle Mel inte göra, vi är ju gamla kompisar från high school och allt. Vi har ju känt varandra så länge. Vi kan lita på varandra. Och Buicken har fungerat bra, men nog skulle det vara roligt med en ny. Och man kan ju alltid drömma. Det kostar inget.

Robbie om livet

Jodå, man skall väl inte klaga. Dåligt har jag det inte, inte så tokigt alls faktiskt. Frugan har ju förstås blivit tjugare på senare år. *Du borde ta dig för något, du borde fixa bilen, du borde...* och så vidare. Finns alltid något att anmärka på, om hon orkar. Men hon tar det med jämnmod för det mesta. Sen jag satte foten i pressmaskinen nere på fabriken har ju mycket förändrats, men inte direkt till det sämre. Fast det är klart, om inte advokaten, Mr. Martinsson, hade hjälpt mig, hade jag inte haft det bra idag. De ville ju inte erkänna att det var deras fel, att säkerhetsavståndet var alldeles för lågt beräknat. Det trodde jag inte om Ford, att de skulle lämna mig i kylan när jag jobbat troget i trettio år och råkade ut för en olycka på deras fabrik. Om inte Mr. Martinsson hjälpt mig i rätten hade det nog blivit till att packa ihop och flytta, hade knappast haft råd att behålla huset. Men nu löste det sig fint. Vi gjorde upp utanför rättssalen, i godo som Mr. Martinsson kallade det. Han sade att de var rädda, och att det var därför de erbjöd mig en heltidslön livet ut. Vi hade kunnat gå vidare sade Mr.

Martinsson, stämt dem och visat att man inte kan behandla arbetarna som skit. Men det spelade inte så stor roll för mig vad de tyckte om de anställda. Jag blev glad, riktigt glad när de erbjöd lönen. Det fanns ingen tvekan där.

Nu blir det ju mest att man sitter på verandan och dricker öl. May har ju sina väninnor och så är hon engagerad i olika frågor, kyrkan och sånt där. Vi försöker kommer ut tillsammans åtminstone en gång i månaden, kanske åka på picknick eller äta ute. Men det är långt från alla månader vi kommer iväg. Vet inte riktigt varför, men antar att vi bara har tappat sugen på att umgås med varandra. Vi har ju trots allt gjort det i några år nu.

Robbie om familjen

Man kommer ju från litet av ett arbetarhem. Morsan var hemma och tog hand om mig och brorsan förstås. Pappa jobbade på Ford. Det var där jag började jobba efter High school, som karosspressare. Brorsan flyttade uppåt, hamnade i Washington, gick på college. Sen dess har han blivit kvar där, skaffat fruga och barn. Vi pratar inte ofta, senast var det på mammas begravning. Antar att man kan säga att han är den lyckade av oss, och ifall mamma eller pappa fortfarande levde hade de väl varit stoltast över honom. Mathew, den jäkla smöraren.

Därför försökte jag aldrig slå min son Albert några illusioner. Han visste vad som gällde, att vi inte hade pengar till college. Och han var nog inte heller speciellt intresserad av att plugga vidare efter High School. Så han började också på fabriken, jobbade bara några stationer bort från mig. Han går där fortfarande, men vi syns inte så mycket längre, eftersom jag fick sluta på grund av fotskadan. Och ungefär samtidigt flyttade han hemifrån. Ibland kommer han hem på middag, men han har aldrig någon tjej med sig. Det är bara han, och ibland blir jag lite orolig att det är något fel på honom. Tjugofem år gammal och ingen flickvän. Det förbryllar mig lite, och ibland undrar jag om han skulle haft några mer örfilar som liten. Skulle kanske ha gjort mer man av honom. Fast det är klart, det hade May aldrig gått med på.

Jag träffade henne på high school, och hon var alltid den som tog hand om de svagare. En riktigt god kristen, och jag antar att hon tog mig till sig av ren barmhärtighet. Ibland känns det så i alla fall, hon har ett helt annat socialt liv än mig. Är ofta bortrest på resor med kyrkan och är engagerad i olika föreningar. Jag tycker förstås mycket om henne, men vi är rätt trötta på varandra. Därför låter jag henne vara ifred, och hon låter mig få ordna saker hemma i min egen takt. Det blir bäst så.

Robbie om vännerna

Det skall väl erkännas, att jag kanske inte har huvudet lika mycket på skaft som mina vänner. May tycker att de utnyttjar mig ibland, och kanske är det så, men vad är vänner till för, om de inte kan ställa upp för varandra? Jag träffade Gordon, Mel och Vern på high school. Vi har alla vuxit upp här i Baker City och vi passade bara ihop helt naturligt på något sätt. Vet inte riktigt varför. Det var jag som höll ihop gänget. Vi brukade träffas hemma hos mig och skjuta ekorrar med luftgevär från mitt fönster. Pappa var aldrig hemma och mamma märkte det inte. Vi hade ju ändå bara roligt, det var inte direkt någon som kom till skada. Vi drack öl, ibland gick vi till danser, men inte så ofta. För mest var det bara Mel som fick gå hem med någon. Vi fick bara se på när han plockade upp donna efter donna på dansgolvet.

Mel, ja han har ju alltid varit den som lyckats med det han tagit sig för. Han gifte sig med Alice, den snyggaste av alla tjejerna i high school och sedan skaffade de sig tre barn. Den äldsta av dem, sonen, har flyttat, men hans två yngre döttrar bor fortfarande hemma. Men de är väl på väg ut de också. Han har det bra Mel, en vacker fru och ett bra jobb som bilförsäljare. Hörde att han sålde mest bilar av alla nere på "Galnde Ed's" förra året. Men när jag snackade med Gordon sade han att det mest var skryt.

Men så är han väl kanske inte den mest positiva av människor, Gordon. Han har inte haft det så bra sen Timothy, hans son, dog borta i Frankrike. Han var menig, tjänstgjorde med de andra stolta pojkarna och slog mot nazisterna. Det har gått hårt åt Gordon, och fastän det är flera år sedan verkar det som om han fortfarande går och tänker på det. Han fru, Lisa, säger knappt något nu för tiden. Men jag tror det blir bättre, det måste det bli. Vern brukar säga att om man ligger på botten kan det i alla fall inte bli värre.

Det är väl sån han är, Vern. Så han måste vara för att hålla huvudet ovanför ytan. Han har alltid nära till skratt och det förvånar mig lite. Han har inte direkt lyckats sedan

vi gick ut high school. Han har jobbat med allt man kan tänka sig, jag fixade till och med ett jobb åt honom nere på fabriken, men han kunde inte behålla det mer än fem veckor. Bossen sa att han kom för sent alldeles för ofta, och det är väl sån han är, lite slarvig. Därför har han gjort det mesta, dammsugarförsäljare, produkttestare och gud vet allt. Men han är bra Vern. Han är bra. Precis som de andra. De är bra folk, hederliga karlar.

Det är tråkigt att vi inte ses så ofta nu för tiden. Det blir mest lite sporadiskt då och då. Ibland tar jag bilen ner till Vern och hälsar på honom, men det blir mest att vi sitter i hans kök och dricker öl. Mel hör oftast inte av sig om det inte något stort, eller något bra som har hänt, som förra månaden när han fick en försäljningspremie. Och eftersom Gordon flyttade till Richland förra sommaren ses vi väldigt sällan. Det är fiskehelgen uppe i reservatet i Blue Mountains som är vår grej, det är den enda stunden vi kan träffas helt för oss själv. Prata minnen, dricka en öl eller två och fiska i Naches, den största floden i naturreservatet. Bara koppla av. Vi kunde inte åka upp förra året, eftersom Gordon var mitt i sin flytt och vi andra hade fullt upp. Men vi får ta igen det i år. Det känns alltid kul att träffa de andra. De är riktiga vänner.

Robbie om den stundande helgen

Det skall bli kul. Är lite orolig för att foten skall ge upp under den långa vandringen till lägerplatsen, men det skall nog funka. Det måste funka helt enkelt. Eftersom vi missade att åka upp förra året känns det jåkligt viktigt att vi inte sumpar det i år också. Nej, nu skall vi ha kul. Slippa frugorna, dricka öl och fiska. Har packat ner ett gevär också, hörde att grannen några hus ner på gatan hade sett en björn uppe i reservatet för några helger sedan. Eftersom jag haltar när jag försöker springa är det väl lika bra att ta med bössan. Man vill ju inte bli björnkäk. Och om inte någon nalle dyker upp i buskarna kan vi ju alltid skjuta prick på ölburkar.

Robbie om fyndet

Jo, det är klart att man blev lite skraj. Men de andra verkade ju inte bry sig så mycket så jag försökte tänka på något annat. Vi åkte ju upp till Naches för att ha roligt så jag drack lite mer än vanligt, skojade med andra och pratade minnen precis som vanligt. Hon låg ju ändå där hon låg. Det var lika bra att låta henne ligga och ha kul så länge helgen varade.